

»Under domsforhandlingen har anklagemyndigheden begæret båndoptagelser af 6 telefonsamtaler samt båndoptagelse og videooptagelse af en rumaflytning anvendt som bevis. Forsvareren for T2 har protesteret herimod under henvisning til, at samtalerne blev ført som led i en af politiet arrangeret agentvirksomhed, jfr. retsplejelovens § 754 a-§ 754 e, og at politiet ikke har overholdt de herom givne regler, samt at båndoptagelsen af rumaflytningen er utydelig.

Retten har herom under domsforhandlingen afsagt sålydende kendelse:

»T1 førte efter at være anholdt den 5. februar 1991 kl. 10.10 i Kastrup Lufthavn, hvortil han var ankommet med fly medbringende en kuffert med 1.971,8 gram heroin, en del telefonsamtaler, dels fra lufthavnen og dels fra Hotel Savoy, hvor han ved politiets foranstaltning og under politiets opsyn tog ophold på værelse 401 sammen med kufferten med indhold. Telefonsamtalerne, af hvilke politiet tog båndoptagelser, blev ført af T1 efter aftale med politiet. Som følge af telefonsamtalerne indfandt T2 sig samme dag kl. 22 på hotellet, hvor han i værelse 401 førte en samtale med T1. Samtalen blev optaget på bånd og video af politiet. Ved samtalens afslutning forlod T2 værelset medbringende kufferten med indhold. T2 er nu tiltalt for ved den pågældende lejlighed af T1 at have modtaget 1.971,8 gram heroin.

Under disse omstændigheder findes de af T1 efter aftale med politiet førte samtaler at have haft karakter af foranstaltninger, som er omfattet af retsplejelovens § 754 a.

...»»

Højesteret har i en dom af 6. november 1996, der er gengivet i *Ugeskrift for Retsvæsen 1997, s. 82*, taget stilling til lovligheden af en kontrolleret leverance. Ved Højesterets dom blev to tiltalte, T1 og T2, blandt andet straffet for at have forsøgt at indføre et nærmere bestemt kvantum heroin til Danmark med henblik på videreoverdragelse. Transporten af stoffet til Danmark skete som en kontrolleret leverance, ligesom narkotikaen af politiet på et tidspunkt blev udskiftet med en mel- og kakaopulverblanding. I Højesterets dom er der anført følgende om de aktiviteter, der førte til de tiltaltes anholdelse:

»Det er oplyst, at den i forhold 7 nævnte D - en pakistansk statsborger - den 14. september 1994 rettede henvendelse til den norske narkotikaforbindelsesofficer i Islamabad i Pakistan. Han meddelte, at to pakistanere ved navn E og F havde tilbudt ham at fungere som kurer i forbindelse med en planlagt indførsel af 8 kg heroin fra Pakistan til Danmark, at modtagerne var T2 og G, at levering skulle ske ved, at han efter an-

komst til København tog ind på et vilkårligt hotel og derfra telefonisk kontaktede T2 på telefon - - -, hvorefter T2 ville komme til hotellet og afhente heroinen, at han ikke skulle modtage penge for heroinen, som først skulle betales efter videresalg, at han ville få 5.000 US\$ pr. kilo transporteret heroin for kurerhvervet, og at dette beløb ved leveringen ville blive betalt af T2, som også ville dække hans hoteludgifter m.v. i Danmark.

Det nævnte telefonnummer tilhørte T2, som under sagen har forklaret, at - - - er hans »familienavn«, og at nogle personer bruger navnet - - - om ham.

En forbindelsesofficer i Pakistan kontaktede Københavns Politi, som besluttede at søge »en kontrolleret overførsel« af partiet gennemført. Den 30. oktober 1994 afleverede D det af forhold 7 omfattede parti til det norske ambassadekontor i Karachi. En dansk kriminalassistent blev udsendt for at foretage den besluttede overførsel af heroinen fra Pakistan til Danmark. Den 12. november 1994 forelå der tilladelse fra de relevante myndigheder i de involverede lande. Herefter rejste kriminalassistenten og D til Danmark med fly, idet D - af hensyn til eventuelle kontrollanter - var instrueret om ikke at afsløre, at han kendte kriminalassistenten. Under rejsen blev heroinen båret af kriminalassistenten.

Efter ankomst til Danmark den 13. november 1994 blev tasken, hvori heroinen havde været, udleveret til D. Heroinen var af politiet uden D's viden udskiftet med en blanding af mel og kakaopulver. D kørte i en taxa til Hotel - - -, hvor politiet havde bestilt et værelse til ham. Han fik besked på ikke at udlevere prøver af stoffet og i øvrigt at gøre, som han var blevet instrueret om af leverandøren i Pakistan.

Politiet havde med D's tilladelse etableret telefon- og rumaflytning på hotelværelset.

Efter ankomsten til hotellet ringede D til T2. De aftalte at mødes på hotellet. Umiddelbart herefter ringede T2 til T1 og meddelte denne, at D var ankommet, og at T1 skulle komme med det samme. T1 hentede herefter T2 i sin bil, og de kørte sammen til Hotel - - -, hvor de kontaktede D på dennes værelse. Under mødet blev »heroinen« ikke vist eller overgivet til de tiltalte, men det blev aftalt at mødes senere samme dag. Da de tiltalte forlod hotellet, blev de anholdt.

Højesterets flertal på 6 dommere udtalte:

»Efter det oplyste må det antages at være lagt til grund af landsretten, at de tiltalte i forhold 7 - inden D henvendte sig til narkotikaforbindelsesofficeren - havde truffet aftale med pakistanske leverandører om indførsel af et parti heroin og om, at leverandørerne sørgede for transporten. Det må endvidere antages at